

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 5
24 de gener de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 3, segona i darrera reunió

SUMARI

[Dossier](#)

Decret llei

7/2012, del 27 de desembre, de mesures urgents en matèria fiscal que afecten l'impost sobre el patrimoni (tram. 203-00003/10) p. 3

Decret llei

8/2012, del 27 de desembre, de modificació de la Llei 10/2008, del 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (tram. 203-00002/10) p. 15

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera i el vicepresident segon, i els secretaris primer i segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió plenària, amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació o derogació del Decret llei 7/2012, de 27 de desembre, de mesures urgents en matèria fiscal i que afecten l'impost sobre el patrimoni.

Decret llei

7/2012, del 27 de desembre, de mesures urgents en matèria fiscal que afecten l'impost sobre el patrimoni (tram. 203-00003/10)

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, senyores i senyors diputats, em correspon tornar a intervenir en nom del Govern, en aquest cas per presentar les raons per les quals ha estat adoptat el Decret llei 7/2012, de 27 de desembre, de mesures urgents en matèria fiscal que afecten l'impost sobre el patrimoni.

L'impost sobre el patrimoni és un impost estatal, el rendiment del qual està cedit a les comunitats autònomes.

La Llei 22/2009, de 18 de desembre, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia i es modifiquen determinades normes tributàries –aquest és el títol, eh?, no és una descripció meva–, delega competències normatives a les comunitats autònomes per regular, amb relació a l'impost esmentat, el mínim exempt, el tipus de gravamen, així com deduccions i bonificacions de la quota.

En els darrers anys l'impost sobre el patrimoni ha estat objecte d'importants modificacions que han afectat la seva vigència. La Llei estatal 4/2008, de 23 de desembre, va suprimir *de facto* l'impost amb l'establiment d'una bonificació del cent per cent de la quota a partir de l'1 de gener de 2008. Posteriorment, mit-

jançant el Reial decret llei 13/2011, de 16 de setembre, es va restablir el tribut amb caràcter temporal per als exercicis 2011 i 2012.

Arran d'aquest restabliment del tribut es va modificar la regulació catalana de l'impost per tal d'equiparar-la a la normativa estatal, tot modificant-ne el mínim exempt fins a 700.000 euros. La mesura es va aprovar amb la Llei 5/2012, de 20 de març, de mesures fiscals i financeres, amb efectes de l'exercici del 2011.

En la Llei estatal 16/2012, de 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries adreçades a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica, es prorroga la vigència de l'impost per al 2013.

La crisi econòmica, que ha afectat severament el pressupost de la Generalitat, ha obligat el Govern a adoptar en diverses ocasions mesures d'ajuts dirigides a la reducció del dèficit i al reequilibri pressupostari, mesures que han afectat tant els ingressos com les despeses.

En aquest escenari de crisi economicofinancera esdevé necessari adoptar noves mesures en l'àmbit dels ingressos, en aquest cas de caràcter tributari, que afecten concretament l'impost sobre el patrimoni.

Amb la modificació d'aquesta figura tributària s'aplica una mesura per tal que els que més tenen assumeixin una major responsabilitat en la situació econòmica, en el restabliment de l'equilibri. Les modificacions que s'introdueixen en aquest decret llei són, doncs, per una banda, la fixació de l'import mínim exempt en 500.000 euros –és a dir, es rebaixa el mínim exempt de 700.000 a 500.000 euros, havia arribat a ser de 200.000–, i, per altra, que el tipus de gravamen augmenta un 5 per cent en tots els trams, tret del més alt, on s'incrementa un 10 per cent. Aquest increment de tram més alt s'aplica a les bases liquidables superiors a 10.695.996, 10 milions i escaig.

Així, doncs, amb les mesures aprovades es preveuen obtenir uns ingressos addicionals per un import global previst al voltant dels 90 milions d'euros. Aquesta és una estimació, eh?

Atesa la voluntat del Govern que les mesures que es contenen en el projecte normatiu tinguin efecte de forma immediata, i tenint en compte que la meritació de l'impost corresponent al 2012 es produïa el 31 de desembre, es va aprovar el decret llei, instrument normatiu del qual pot disposar el Govern en casos d'urgència, per tal que tingui efectes recaptadors el 2013. Si no hi hagués hagut un decret llei hauríem, podríem dir, perdut la recaptació corresponent a l'any 2013, que correspon a l'any 2012, meritada el 31 de desembre del 2012, quan ja estava vigent la modificació de la Llei de patrimoni.

Per tot l'exposat, i en el context de crisi econòmica i financera actual que ha obligat el Govern a adoptar noves mesures en l'àmbit dels ingressos per complir els objectius d'estabilitat pressupostària i reequilibrar les finances públiques, sotmeto a la validació d'aquesta cambra el Decret llei 7/2012, de 27 de desembre, de

mesures urgents en matèria fiscal que afecten l'impost sobre el patrimoni.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, consellera, consellers, diputades, diputats, intervenció en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per expressar el que serà el nostre vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei que reforma alguns aspectes de l'impost del patrimoni a Catalunya.

Com molt bé ha explicat el conseller, l'impost del patrimoni és un impost creat per l'Estat en què el rendiment, els diners que es recaptin, està cedit a les comunitats autònomes. No només està cedit el rendiment, sinó també alguns aspectes del que és la configuració d'aquest impost, com és el mínim exempt i algunes bonificacions. I la tarifa, també, el tant per cent que s'aplica.

Nosaltres donarem suport a la convalidació per diferents raons. En primer lloc, pel contingut. Estem absolutament d'acord amb el que avui es planteja. En primer lloc, perquè estem en un context de forta recessió econòmica que afecta les finances de la Generalitat. Necessitem més ingressos per a la Generalitat per mantenir o per no haver de reduir tant els serveis públics i la seva qualitat, i per tant hem d'intentar que es contribueixi més a les arques de la Generalitat en funció de la capacitat de contribuir.

En segon lloc, més enllà del contingut, també hi donarem suport per coherència i per responsabilitat. Aquesta és una proposta que en el darrer any 2012 Esquerra Republicana havia plantejat en aquesta cambra, i, per tant, per coherència amb el que vam plantejar, hi donarem suport. I també per responsabilitat, perquè forma part de l'acord d'estabilitat parlamentària que vam acordar Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

És una mesura que ha de permetre que s'ingressin a partir de 79 milions d'euros més a les arques de la Generalitat, que s'han de sumar als 242 que actualment s'ingressen per la recaptació de l'impost de patrimoni, amb la configuració que hi havia fins ara.

Bàsicament, la modificació té dos components: s'abaixa el que és el mínim exempt, començant a tributar els patrimonis a partir de 500.000 euros, i s'augmenta la tarifa, la tarifa que es paga en aquest impost a través de..., sobre..., el tant per cent que es pagava, s'augmenta, aquest tant per cent, un 10 per cent. És a dir, per exemple, el que hi havia el 2,10 per cent s'augmenta fins al 2,21 per cent, no? Per tant, és un augment petit pel que fa a la quota que haurà de pagar el contribuent, però que en termes agregats és molt gran. Tot s'aug-

menta un 5 per cent en tots els trams excepte l'últim, els més rics, allò que hauria de ser objecte de l'impost sobre grans fortunes, que se li hauria d'aplicar..., s'augmenta un 10 per cent.

Per tant, aquesta reforma de l'impost de patrimoni que avui es planteja en certa manera és l'aplicació a Catalunya, amb l'autonomia fiscal o amb les engrunes d'autonomia fiscal que tenim, d'un impost sobre les grans fortunes en la línia que s'ha aplicat a països i a l'entorn econòmic..., del nostre entorn.

Nosaltres creiem que aquesta mesura que avui convalidarem és una mostra clara de quina hauria de ser l'orientació de la política fiscal d'un govern en temps de crisi: intentar que la reducció que pot haver-hi del pressupost, perquè hi ha menys ingressos, perquè hi ha més dificultats de recórrer a l'endeutament, no recaigui només en les persones i en els sectors socials que més utilitzen els serveis públics. És a dir, tot allò que puguem obtenir d'ingressos és tot allò que ens estalviarem de retallades. I aquesta és la filosofia que creiem que hi ha darrere de la motivació del que avui aprovem i que també hi ha darrere de la part de fiscalitat de l'acord d'estabilitat parlamentària entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Perquè hem de recordar una mica el marc en què ens movem. Ens movem en un marc d'una profunda crisi econòmica on la Generalitat de Catalunya, com encara no som..., no és..., les institucions d'un estat independent, té, certament, el seu marge de maniobra molt limitat. I, per tant, no pot actuar sobre la política monetària, que això és una competència europea; el marge que té sobre els principals ingressos per decidir com s'estructuren, i l'impost sobre la renda, l'impost sobre els consums, sobre l'IVA, l'impost sobre societats, sobre els beneficis empresarials, és molt i molt limitat. De fet, només es limita, en aquest cas, a alguns aspectes molt petits de l'IRPF. Estem en un context de moltes dificultats d'endeutament per al que són els ens subestats, especialment en el sud d'Europa, en què tenen moltes dificultats per accedir als mercats financers, no?

I a més això ho afegim, aquesta conjuntura, a un, diguem-ho així, problema estructural derivat d'un problema polític, que és l'espoli fiscal continuat, aquest drenatge fiscal que suporten els nostres treballadors i les nostres empreses, en què l'esforç fiscal que es produeix aquí no reverteix en el mateix país.

Per tant, què podem fer davant d'aquesta situació? Docs tenim poc marge, però el marge que tenim l'hem d'aprofitar. I, per tant, nosaltres aprofitarem aquest marge en la mesura que puguem intentant també solucionar el problema de fons. L'Ovidi Montllor cantava: «Volem el pa sencer, no ens valen molles, volem el pa sencer», no? Doncs, de moment, el que farem és, mentre anem construint el pa sencer –el primer pas va ser la declaració de sobirania d'ahir–, intentar que no ens prenguin les molles, intentar que les molles, en aquest cas les molles d'autonomia fiscal que tenim, les aprofitem al màxim..., que tenim, no?

Per tant, aquesta és la filosofia que hi ha darrere de la reforma que avui es proposa, a què nosaltres do-

narem suport, i darrere d'altres mesures de fiscalitat amb aquesta idea que hi ha alternatives a una política d'ajustament que només es basi a ajustar la despesa i no intentar que hi hagi un augment d'ingressos per la via de la progressivitat; que qui més capacitat té de contribuir a la sortida de la crisi més hi contribueixi, no que qui més necessitat té en un moment de crisi sigui qui més es responsabilitza de la situació de les finances, de les conseqüències de la situació de les finances públiques.

Aquest acord d'estabilitat parlamentària, que s'anirà desgranant en els propers mesos i que ja en aquest ple s'ha posat de manifest, hi ha diferents mesures: l'impost sobre dipòsits bancaris, que ahir es va convalidar i que es tramitarà com a projecte de llei; la reforma de l'impost de patrimoni, que proposem avui; una reforma de l'impost de successions i donacions que retorna a la capacitat recaptatòria que hi havia prèviament a la darrera modificació de l'any 2011 i fa que les que són les grans herències, les grans masses patrimonials, tornin a contribuir; una reforma de l'impost que està vigent i avalat pel Tribunal Constitucional sobre grans superfícies comercials, i una sèrie, doncs, de fiscalitat podríem dir-ne «verda» o fiscalitat sobre activitats que poden comportar conseqüències negatives per a la salut dels ciutadans o per a la salut dels mateixos consumidors –nuclears, determinats àmbits de begudes amb excés de sucre, altres activitats contaminants–, i també una mesura en la línia de fer una fiscalitat específica sobre els habitatges buits que són propietat de societats mercantils, no amb la voluntat recaptatòria, sinó amb la voluntat que sigui un incentiu per tal que es posin en el mercat de lloguer.

Aquest és el plantejament. Nosaltres creiem que aquest plantejament que hi ha és fruit també de la nova composició de la cambra, que són mesures viables, existents, que existeixen en el nostre entorn, la majoria de les quals han estat avalades ja per la jurisprudència constitucional, i que, per tant, en l'àmbit de les molles fiscals tenim marge per poder tirar endavant, no? I també, evidentment, que les altres mesures que s'havien intentat aplicar fins ara no són suficients en aquest moment, i des del nostre punt de vista, d'Esquerra Republicana, suposàvem que la càrrega de la sortida de la crisi, des del punt de vista fiscal, era molt desigual: es retallava en excés la despesa o es posaven taxes de caràcter universal sense abans haver intentat per la via de la progressivitat poder obtenir nous recursos.

Massa sovint hem sentit en aquesta cambra, però a tot arreu –ho llegim als diaris, ho veiem en els mitjans de comunicació i se'n parla també en altres àmbits de decisió–, que no hi ha alternativa a la política econòmica que hi havia hagut fins ara. Veiem que això, en certa manera, es veu que és limitat..., aquesta «no hi ha alternativa»..., i tothom s'adapta a la nova situació: ho fa el Fons Monetari Internacional, que ja aposta pel creixement; ho fan les institucions comunitàries, que aquest ritme d'austeritat que havien marcat el poden alentir, i ho fa també aquesta cambra.

Nosaltres creiem que dir que no hi ha alternatives no se sustenta. Probablement, la proposta que avui po-

sem, i el conjunt del marc de fiscalitat que proposem, també té alternatives. I, per tant, les que hi hagi les discutirem. Estem oberts a discutir-les i a intentar, a través dels criteris d'equitat, de redistribució, de viabilitat de les propostes, poder-les aplicar.

I acabo....

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Pere Aragonès i Garcia

Sí, acabo, presidenta. També hem sentit als mitjans de comunicació allò de «l'1 per cent contra el 99 per cent». Doncs crec que això ho corregim una mica, avui. Els pagadors, els contribuents d'aquest impost, segons l'informe que hi havia en els antecedents dels projecte de llei, seran 65.000 contribuents, un 1 per cent de la societat catalana que contribuirà que el 99 per cent no hagi de suportar tanta reducció en els serveis públics.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé. Presidenta, consellers, diputats, diputades, molt bon dia. Dèiem ahir, ho deia jo ahir en nom del Grup Parlamentari Socialista, que podríem dividir les etapes en matèria de política econòmica del Govern del president Mas en quatre, eh? Vaig començar dient que van començar vostès, i penso que a més ho van fer honestament, creient que aquesta crisi, com pensàvem molts, entre altres jo, no tindria la intensitat ni la durada que té, que calia tractar de fer ajustaments per la via de la despesa molt importants. Això sí, s'ho creien tant que també van ser molt imprudents a l'hora de suprimir figures tributàries que no només tenien un gran poder recaptador, sinó que a més tenien un perfil ideològic claríssim, com l'impost de successions, que no ens cansarem de dir que va ser un dels errors no només econòmics, sinó polítics, més greus que s'han comès a Catalunya en els últims anys.

Després d'aquesta primera etapa, on van pensar vostès que les polítiques d'austeritat per si soles solucionarien els problemes, vam passar a una etapa on ja la realitat es va anar imposant i on van començar a dir que calia fer reformes, reformes també molt ideològiques, que bàsicament el que introduïen és serioses barreres d'accés als serveis universals que beneficien les persones, sobretot, amb menys recursos.

I també en una següent etapa ja van començar a parlar, i benvingut sigui, de les polítiques de creixement. Això sí, sense concretar massa a qui s'havien de dirigir i amb què.

Vaig comentar també que l'avaluació externa de la qualitat de la política econòmica, malgrat ser capitanejada pel professor Mas-Colell, ha estat devastadora. Tenim actualment els mercats tancats. És a dir que vostès agafen el Govern amb una prima de risc de 384 punts i actualment la prima de risc, des del punt de vista tècnic, és infinita. Infinita perquè els mercats estan tancats, i, per tant, això, tècnicament, vol dir infinita. Això vol dir que l'augment de la desconfiança en la gestió de la política econòmica ha estat exponencial.

I on ens trobem avui? Doncs ens trobem avui en una situació, des del punt de vista de la política econòmica, també molt preocupant. Què percep un inversor des de Londres o Nova York, aquests inversors que tant necessitem per reanimar la nostra anèmica economia? Doncs percep que de sobte, malgrat el conseller Mas-Colell, hi ha una esmena a la totalitat dels postulats en matèria econòmica de Convergència i Unió. Allà on es deia que aquestes coses no es podien fer, que suposadament eren molt ideològiques, ara, en virtut del pacte de govern que Esquerra Republicana i Convergència i Unió han firmat, es diu que es poden... Nosaltres, algunes de les coses que es proposen ens agraden, i ara aniré sobre aquest punt. Però ens preocupa molt aquesta falta de control sobre temes bàsics de Catalunya com la política econòmica, perquè un inversor de Londres ara el que percep és que tot el que vostès deien que no servia ara sí que serveix.

I a més li diré una altra cosa, conseller Mas-Colell: és el tercer any seguit, i crec que això el deu doldre especialment, que vostès no presenten els pressupostos quan toca. És a dir, la llei més important que un parlament ha d'aprovar cada any, la llei més important, és el tercer any –vostès han fet un ple al tres, tres de tres– que no s'ha presentat quan tocava. Això vol dir, amb altres paraules, que la projecció de desconfiança en la política econòmica de Catalunya és, jo diria, devastadora.

I li diré una altra cosa, tornant a una valoració que vaig fer ahir sobre la política econòmica tradicional d'Esquerra Republicana. Doncs bé: no crec, sincerament, que una política econòmica que en el cas d'Esquerra Republicana s'ha caracteritzat per un extraordinari intervencionisme ara sigui el que més ens convé per recuperar la confiança i per fer que els empresaris tornin a crear activitat i ocupació.

I vull recordar, si aquesta valoració qualitativa en els serveis..., una cosa que em va sorprendre molt que va dir el president del grup parlamentari. El senyor Junqueras va dir aquí, i és fortet, eh?, al debat d'investidura, que en la seva opinió, i entenc que en l'opinió d'Esquerra Republicana, un banc central –ho dic perquè això és una novetat en el debat econòmic contemporani– no només ha de gestionar la política monetària, sinó que ha de ser un banc d'inversió. Això jo espero que ho tapem i que no arribi ni a Londres ni a Tòquio, perquè si realment s'installa la percepció que la política econòmica la condueix Esquerra Republicana, dient coses tan grosses com que un banc central a més de gestionar la política monetària ha de ser un banc d'inversió, els asseguro que d'aquesta crisi tardarem molt més del que ens correspon a sortir-ne.

Però anem al que avui havíem de discutir, que és el decret llei que vostè, conseller, ens proposa convalidar. Ens diu que a l'impost del patrimoni hi disminuïm el mínim exempt i que a més hi fem un ajustament a l'alça dels tipus de gravamen que apliquem en tota l'escala. Bé, això, com sap vostè, com també sap Esquerra Republicana, forma part del programa del Partit dels Socialistes, i per tant ja li avanço que sí, li farem confiança, hi votarem a favor, un a favor cautelós.

I li voldria fer simplement la següent reflexió, que té elements comuns amb el que expressava el diputat Aragonès. Nosaltres creiem des de fa ja bastant temps que el contracte social, aquest concepte rousseauià que ens vincula a tots els ciutadans amb els nostres governs, és a dir, aquell contracte en virtut del qual els ciutadans accepten ser governats a canvi de la garantia i la protecció d'uns drets fonamentals, ara mateix, a Catalunya, a Espanya i a altres països avançats, però molt particularment a Catalunya, està molt debilitat. Està molt debilitat perquè les persones amb menys recursos, especialment, tenen la sensació que estan desprotegides. No hi ha ajudat gens el perfil ideològic d'algunes de les mesures en matèria fiscal que el Govern de Convergència i Unió ha introduït en els darrers dos anys. Però benvinguda sigui la rectificació en la línia contrària.

Nosaltres pensem que una proposta com la que avui, gràcies a Esquerra Republicana, gràcies també a la pressió política que el Partit dels Socialistes ha fet en la direcció de «ja n'hi ha prou, si us plau, fem un esforç» per, simbòlicament, no només recaptadorament..., sinó donar un símbol polític que el Govern fa un esforç per demanar més recursos a les persones que més tenen precisament per paliar, encara que sigui moderadament, el patiment d'aquelles persones que estan més desprotegides davant de la crisi econòmica i social que ara vivim. Doncs bé, pensem que una convalidació o una proposta com la que avui se'ns planteja d'augmentar la recaptació per la via de l'impost del patrimoni sí que contribueix, encara que sigui com a símbol, a enfortir aquest contracte social a Catalunya que tan debilitat està.

Això sí, hi ha algunes coses que m'agradaria aprofitar per, demanant també que aquest decret llei es tramiti com a projecte de llei..., que penso que hem de discutir. He fet uns càlculs sobre els augments percentuals que els tipus aplicables que vostès proposen representen a cada un dels trams, i això..., sí que reconec humilment que potser alguna cosa se m'ha escapat. Però sí que m'agradaria que en el debat posterior que hauríem de tenir en aquesta cambra ens expliqués, per exemple, per què al segon i el tercer tram sembla que els hagin fet alguna cosa i l'augment és més gran, bastant més gran, que el del primer tram, inclús que el dels posteriors, del quart, del cinquè, etcètera.

I també penso que el debat que hauríem de tenir si tramitem aquesta modificació tributària com Déu mana, a través d'una discussió en forma de projecte de llei, hauria també de servir, deia, per discutir per què som tant, diguem-ne, prudents. Nosaltres creiem que la recaptació prevista de 93 milions d'euros és benvinguda però insuficient. S'hauria d'haver fet un esforç més

gran per a través d'aquesta figura tributària intentar fer arribar més ingressos a la Generalitat de Catalunya.

I a més també li avanço que nosaltres, en aquest debat que espero que es produeixi de la tramitació d'aquesta proposta com a projecte de llei, voldrem ampliar-lo al que entenem que és la nova tributació sobre les grans fortunes que hi hauria d'haver a Catalunya. Ens agradaria discutir sobre els trams més alts de l'IRPF, a partir d'1 milió d'euros, sempre amb l'avinentsa que parlem del tram marginal, és a dir, de l'euro addicional a partir del milió d'euros.

I també creiem que hauríem de tenir, com deia, un debat més ampli sobre com podem fer que les càrregues d'aquesta crisi econòmica es distribueixin de manera més equitativa.

Per tant, conseller, sintetitzo la meva intervenció. Benvinguda aquesta proposta, encara que sigui tard. Pensem que és una mica curta. Estem molt preocupats per la projecció de la imatge exterior que pot tenir un Govern de la Generalitat de Catalunya conduït des de l'ombra per una política econòmica molt intervencionista per part d'Esquerra Republicana, fins al punt que el seu president de grup parlamentari proposa que un banc central faci també de banc d'inversió. Però al mateix temps també li diem que en aquells casos on tinguem la sensació que es prenen mesures que, d'una banda, són eficients econòmicament i, de l'altra, reparteixen millor l'impacte de la crisi tindrà el nostre suport, el suport del Grup Parlamentari Socialista.

I en aquest sentit, li ho dic, el nostre vot serà un vot favorable, que el matisem de manera prudent, perquè ens agradaria discutir amb vostès més detingudament aquest tema.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, no puc començar d'altra manera que referint-me a la darrera intervenció del senyor Lucena. Simplement per recordar-li que la política econòmica intervencionista d'Esquerra Republicana, que vostè ha descobert recentment, és exactament la mateixa que tenia quan governava Catalunya amb un pacte precisament amb el Partit Socialista de Catalunya, no?

Però referint-nos a aquest decret llei que avui es porta a la convalidació, permetin-me que els digui..., ahir els dèiem que un altre impost era la primera factura que pagava el Govern de Convergència i Unió a Esquerra Republicana. Doncs, avui estem davant la segona factura. El problema és que aquestes factures que debatem aquí en el Parlament no les pagarà el Govern de Convergència i Unió, sinó que qui les pagaran seran els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Parlem d'una modificació de l'impost sobre el patrimoni, que conceptualment és un impost sobre la riquesa i que habitualment, en el món econòmic, és un impost que ha estat molt discutit, perquè és una de les mesures de la capacitat de pagament de les persones a l'hora de determinar quina és la contribució als serveis públics.

Però també jo crec que hi ha una unanimitat important en el món econòmic i acadèmic en el sentit que la mesura de la capacitat de pagament..., les més eficaces, evidentment, són la renda i el consum, i en canvi la de la riquesa queda més en un segon terme. Per què? Doncs, bàsicament perquè la riquesa de les persones està formada per acumulació de rendes, que en el moment de la seva generació són rendes que ja han tributat, precisament, per l'impost sobre la renda o per increments patrimonials. I, per tant, l'impost sobre el patrimoni significa una segona tributació sobre un mateix objecte fiscal, no?

I, per tant, els efectes que acaba tenint l'impost sobre el patrimoni respecte als ciutadans és la penalització de la formació d'estalvi per part de les persones. Perquè, al final, el creixement econòmic no vindrà només del creixement de la inversió per part de les administracions –que sí–, sinó també a partir de les inversions privades. I, en la mesura que, a través dels impostos, o de la modificació d'aquest impost de patrimoni, el que fem és sostreure capital als sectors privats, el que fem, precisament, és evitar que aquesta formació d'estalvi pugui acabar revertint en inversió i, per tant, pugui servir per incentivar el creixement econòmic.

Aquest és un impost que, malgrat que pugui semblar que afecta les grans fortunes, en realitat el que està afectant és les classes mitjanes, perquè aquells que tenen grans patrimonis tenen altres vies per eludir l'impost del patrimoni –no per eludir els impostos, sí per eludir l'impost sobre el patrimoni.

Per tant, en definitiva, nosaltres, Partit Popular de Catalunya, estem convençuts que estem davant d'una figura impositiva que reuneix tres característiques: és ineficaç, és ineficient i és injust. I per què cito aquestes tres? Home, perquè, casualment, són les tres característiques que va utilitzar el Govern del Partit Socialista per suprimir l'impost del patrimoni a Espanya –això sí, quan baixar impostos era d'esquerres; ara ja no ho deu ser.

En les actuals circumstàncies, nosaltres creiem que val la pena fer una menció a part, no? Certament, estem en dificultats importants, amb uns objectius de consolidació fiscal, de control del dèficit i d'intentar minimitzar les afectacions sobre els serveis públics que afecten l'estat del benestar i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres podem compartir la temporalitat d'un impost d'aquestes característiques i, per tant, no critiquem, d'entrada, que durant un temps pugui existir aquesta figura impositiva. Ara bé, el que sí que considerem que és inadequat és que a Catalunya, o en altres comunitats, el que fem sigui perjudicar més els ciutadans. Com? Reduint la base mínima exempta, per un costat, i, per un segon costat, incrementant els tipus

impositius, que és exactament allò que fa el decret llei que avui ens porten a convalidar.

Per què? Doncs perquè, com passa en moltes altres coses i en molts altres impostos, l'efecte és que els catalans acabem pagant més impostos que la resta d'espanyols. I això no és per culpa de ningú de fora, és per culpa de nosaltres, dels que governen a Catalunya, que són els que fan pujar aquests impostos més que no pas ho fan en altres comunitats –on, per cert, es rebaixen els impostos–, i això –algú ho ha dit– és una altra forma d'espoli fiscal, però que no cal que busquem a fora, que podem trobar a dintre.

I això produeix efectes, i aquests efectes poden ser les deslocalitzacions fiscals, que és, doncs... Deien: «Hi han 65.000 contribuents afectats a Catalunya.» Doncs, miri, segurament seran 64.999, perquè algú ja s'ha deslocalitzat fiscalment –i a la bancada convergent segur que en coneixen exemples. I això, saben, pot donar lloc a l'aplicació d'aquell principi marxista que diu –convenientment adequat–: «Catalunya és la meua pàtria, però, si em fan pagar massa, en tinc d'altres.»

Per acabar: compartim i entenem la preocupació del Govern i dels grups parlamentaris per les finances públiques de la Generalitat. Deia el senyor Aragonès: «Dir que no hi ha alternatives a la rebaixa de les despeses no se sustenta.» I nosaltres hi estem d'acord. Dir que no hi ha alternatives no se sustenta, però també dir que l'única alternativa és l'increment dels impostos tampoc se sustenta.

Mirin, nosaltres, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, fa dos anys –i suposo que tindrem oportunitat de parlar-ne més endavant– que anem insistint al Govern de la Generalitat que hi han alternatives, que no necessàriament s'han d'afectar els serveis públics que afecten l'estat del benestar i que afecten els ciutadans, que hi han alternatives. I és molt senzill –una altra cosa és que no els agradin aquestes alternatives, però fixin-s'hi, és molt senzill. Per exemple: reduïm subvencions? 1.300 milions d'euros. Per exemple: racionalitzem els organismes i racionalitzem les entitats de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, segons diu el Consell General de Cambres –no li ho diu el Partit Popular–, Consell General de Cambres de Comerç de Catalunya? 2.700 milions. Què necessiten? Reduir 4.000 milions de despeses? Aquí tenen una alternativa sense necessitat d'incrementar la fiscalitat als ciutadans.

Per tant, amb aquests arguments de no compartir l'empitjorament de la situació fiscal per als ciutadans de Catalunya, únicament i exclusivament degut a la gestió que des de Catalunya fem dels nostres propis pressupostos, és el motiu pel qual el nostre grup parlamentari votarà en contra de la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... Jo no sé si ara el senyor Santi Rodríguez estava preconitzant «l'efecte Depardieu», que en podríem dir, no?, la gran fortuna que, per no pagar impostos, deixa de ser francès per ser rus. I no sé si estava alertant-ne o animant-hi, no em queda clar què és el que feia, no? Però, en definitiva, és una mostra de l'expressió de la insolidaritat que preconitza sempre la dreta, que preconitza el PP, amb relació a la qüestió fiscal i als impostos, no? La càrrega de la crisi sempre acaba caient en els mateixos i no en els que tenen més.

Bé, miri, el desembre de 2008, en el debat al Congrés sobre la supressió de l'impost del patrimoni, el diputat de Convergència i Unió senyor Sánchez Llibre deia: «Després d'aproximadament trenta anys, hem aconseguit fer desaparèixer un impost que, a parer nostre, era confiscatori, no era just i gravava injustament una part important de les rendes de tots els ciutadans espanyols, especialment de les classes mitjanes.» I això, malgrat que només un 6,5 per cent dels declarants –seixanta mil persones– tenien patrimonis superiors al milió d'euros i eren els que aportaven el 61 per cent de la recaptació. Curiosa classe mitjana, aquesta que té un patrimoni d'un milió d'euros.

Lògicament, quan l'impost es va recuperar, el 2011, el Grup de Convergència i Unió va expressar el seu disgust i va qualificar la mesura de demagògica, populista, una mesura que confonia la societat i la volia dividir entre rics i pobres. No cal dir que els nostres diputats al Congrés –en Joan Herrera, primer, i la Núria Bonaventura, després– es van oposar a la reducció de l'impost i van manifestar el seu suport a la recuperació d'aquest impost.

I és veritat que en aquell debat vam compartir una idea, que és que els molt rics, a l'Estat espanyol, tenen moltes facilitats per no pagar impostos, que hi ha diferents mecanismes per no pagar-los: hi ha «xiringuitos» financers –com les Sicav, les societats patrimonials d'inversió immobiliària– per escapar-se de pagar com caldria. Però, per resoldre això, cal acabar amb aquests «xiringuitos», i no eliminar un impost fortament redistributiu com el de patrimoni. A més a més, a hores d'ara, queda demostrat allò que dèiem en aquell moment: en temps de crisi i de recessió, la reducció d'impostos no reactiva l'economia i no incrementa la recaptació.

La decisió de suprimir-lo es va produir en plena crisi econòmica, ja, en un gran acte d'irresponsabilitat per part del Govern de Rodríguez Zapatero. Eren els anys en què es deia que abaixar impostos era d'esquerres.

Mirin, la passada legislatura el meu grup i altres de l'esquerra vam presentar esmenes a la Llei de mesures fiscals i financeres per incorporar una modificació de l'impost en la línia del decret llei que avui es presenta, i van ser rebutjades en dues ocasions també per Convergència i Unió. Per això avui ens alegrem que també en l'impost de patrimoni vinguin vostès a les nostres posicions, que utilitzin finalment el marge estret, però existent, que tenen; ens alegrem que ara ja no creguin que aquest és un impost confiscatori que

perjudica les classes mitjanes; ens alegrem que ara ja no creguin que aquest impost divideix la societat entre rics i pobres. Certifiquem, doncs, que, en aquest tema, en aquest impost, també ens donen la raó.

Per tant, en coherència amb el nostre posicionament a l'anterior legislatura i amb el nostre programa electoral, donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei i sollicitarem que es tramiti com a projecte de llei per debatre algunes possibles millores.

Mirin, en una situació d'emergència social i d'emergència de les finances de la Generalitat, caldria, a parer nostre, reflexionar sobre la possibilitat de reduir una mica més, encara més, el mínim exempt –per exemple, a 300.000 euros, llindar que queda lluny dels 108.000 euros de 2007–, i també un major increment dels tipus de gravamen, especialment als trams més alts –a Andalusia, per exemple, l'increment que es va aprovar va ser no del 5, sinó del 10 per cent. Per què? Perquè quan es redueix el poder adquisitiu dels treballadors públics en un 13 per cent o –en el cas, per exemple, dels treballadors de la sanitat concertada– en un 20 per cent, ¿per què qui té un patrimoni de més de 600.000 euros o de més d'un milió d'euros no podria fer un esforç més gran? Creiem que qui té més ha de fer, en aquest moment de crisi, també –sempre, però en aquest moment de crisi més–, un esforç més gran, tenint en compte l'excepcionalitat de la situació. Perquè, efectivament, estem en un moment molt excepcional.

El Govern presumeix d'haver reduït el dèficit del 3,9 al 2,3 –això sí, comptant l'ATLL, que ja veurem com acaba aquesta història, no? Però la pregunta és: ¿estem més a prop o més lluny, de la sortida de la crisi? El dèficit és menor; la situació de l'economia catalana i la situació de crisi i fractura de la societat és més greu, és pitjor que al 2011 i que al 2010. Mirin, avui hem conegut les dades de l'EPA: 885.000 persones aturades a Catalunya. La comunitat autònoma rècord, també, en creixement de l'atur i en caiguda de l'ocupació.

Per fer front a aquesta situació dramàtica, creiem que és urgent una nova política fiscal, una profunda reforma fiscal. Per tres raons: per fer front a les desigualtats socials i garantir l'estat del benestar, per millorar els ingressos de les administracions públiques i també per una qüestió de qualitat democràtica.

La primera raó: les desigualtats socials. Mirin, Espanya –i en això Catalunya no és diferent– és l'estat de la Unió Europea amb el major increment de les desigualtats socials –de la Unió Europea a quinze–, és el país on la diferència entre el 20 per cent de la població més rica i el 20 per cent de la més pobre és més elevada, el país amb més pobresa –deixant de banda Grècia–, més atur de llarga durada i més desigualtat. I, com en altres països –Alemanya inclosa–, el treball ja no és condició suficient per sortir de la pobresa: el 14 per cent dels que treballen tenen salaris que se situen per sota del llindar de la pobresa. En aquest sentit, les prestacions socials de diferent tipus i l'estat del benestar són fonamentals, absolutament fonamentals, per fer front a aquesta situació.

I, mirin, la seva política i la del Govern del PP tenen molt a veure amb aquest creixement de la polarització social. I, sincerament, crec que aquest tema, la desigualtat social..., podríem discutir si l'exclusió social o la pobresa, però la desigualtat social, la creixent dualització de la societat catalana, no forma part de l'agenda política d'aquest govern.

I la feblesa del nostre estat del benestar i el baix nivell de capacitat redistributiva del sistema tenen molt a veure amb la feblesa del sistema fiscal.

Segona raó: un problema estructural. És evident que tenim un problema de dèficit i d'endeutament provocat per la crisi, pel tancament dels mercats financers, per la caiguda dels ingressos que provoquen les polítiques d'austeritat. També. Però tenim un problema endèmic que és la feblesa dels ingressos de les administracions públiques. Abans de la crisi, els ingressos públics del conjunt de les administracions de l'Estat significaven el 41,4 per cent del PIB, i el 2011 representaven el 35 per cent del PIB: una caiguda de sis punts, superior a la disminució de la despesa pública, que va ser d'un 4,4 per cent.

I, això, per què? Segons l'Agència Tributària, en el període 2008-2011, el 61 per cent de la pèrdua de la recaptació s'explica pels canvis normatius, i només un 39 per cent per la caiguda dels ingressos, que respon a la contracció de l'activitat econòmica.

Els responsables d'aquest procés de desfiscalització que hem patit aquests anys han estat les reduccions dels impostos del PSOE –el cas de patrimoni que hem vist i altres exemples– i també del Govern de Convergència i Unió, amb la supressió de l'impost de successions, justament amb un elevat frau fiscal. Segons una associació d'inspectors d'Hisenda, a Catalunya hi ha 16.000 milions d'euros de frau fiscal, que es concentren en les grans fortunes i en els grans grups empresarials, que representen el 70 per cent dels imports defraudats. Les retallades d'impostos –crec que és una dada molt important–, des de l'any 2000 fins al 2011, sumen 28.000 milions d'euros. I a qui ha beneficiat això? Bé, ha beneficiat els de sempre, ha beneficiat les rendes més altes. L'esforç fiscal dels assalariats s'estima en un 22 per cent superior al que realitzen els assalariats en el conjunt de la Unió Europea. Treballadors i pensionistes declaren 5.000 milions d'euros més que els petits i mitjans empresaris. És a dir, una situació de profunda injustícia social i de profunda injustícia fiscal.

I no és veritat allò que vostès van repetint reiteradament, que som l'estat o el país que paga més impostos d'Europa. Els catalans no paguem un IRPF similar als suecs, com titulava un mitjà de comunicació. Una cosa són els tipus nominals, els que marca la normativa, i una altra molt diferent els tipus reals, els que es paguen després d'aplicar un gran nombre de deduccions, exempcions, bonificacions. Un treballador català de la SEAT paga un 75 per cent del que paga un treballador suec de la Volvo; però les rendes de capital a Espanya, en canvi, tributen un 20 per cent del que tributen a Suècia.

I, mirin, per molt que vulguem l'estat propi, si no canviem l'estructura fiscal que tenim, per molt que tinguem l'estat propi –això ho demostra l'estudi que va fer la Núria Bosch sobre la viabilitat de l'estat propi–, doncs, si no canviem aquesta estructura fiscal ens quedarem també amb una situació de dèficit pressupostari i de manca d'ingressos.

I la tercera raó que els deia: la qüestió de la qualitat democràtica. En un context de profund patiment social i de crisi econòmica, si no hi ha un esforç compartit, si no hi ha justícia social, si no s'exigeixen esforços al sector financer i a les grans empreses i a les grans fortunes, i només es retallen drets i s'incrementen les desigualtats, es trenca el contracte social i s'incrementa la desafecció cap a la política. L'exemple d'això és la vergonya de l'amnistia fiscal que el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats va votar.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Josep Vendrell Gardeñes

Ja acabo, presidenta. Es retalla la PIRMI o la salut i es perdonen els defraudadors. Res més gràfic que el cas Bárcenas: el presumpte corrupte blanqueja els diners, i gràcies a l'amnistia fiscal aprovada pel Govern del PP. Per salvar la democràcia també cal un profund canvi de model econòmic, i també de sistema fiscal.

Finalment, ser ric a l'Estat espanyol i a Catalunya surt encara (*remor de veus*)... –no sé si algú s'ha sentit al·ludit, no?–, ser ric a l'Estat espanyol i a Catalunya surt encara molt barat en comparació amb el nostre entorn. Miri, nosaltres defensem l'ètica de l'austeritat, no el dogma de l'austeritat; l'austeritat entesa com a eficiència social i ecològica en la gestió dels recursos. I l'ètica de l'austeritat passa per una redistribució justa de la riquesa i dels esforços per fer front a la crisi. I per això cal una nova política fiscal.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller, consellers, conseller* de hacienda en la sombra, señor Aragonès, estamos hoy aquí para debatir sobre la convalidación del Decreto ley 7/2012... (*Remor de veus*.) Por favor, presidenta, le agradecería que pudiera iniciar mi intervención, con el respeto que piden al señor Junqueras –que no está en la cámara– por esta cámara... ¿Sí? (*Pausa*.) Gracias.

Estamos aquí para aprobar la convalidación del Decreto ley 7/2012, de 27 de diciembre, de medidas urgentes en materia fiscal; 27 de diciembre, medidas urgentes, con natividad y alevosía. ¿Es que hasta el día 27 de diciembre usted no se dio cuenta que no cumplía los objetivos de déficit? Pues sí que tar-

dó, tardó bastante: 27 de diciembre, medidas urgentes, cumplimiento del déficit, decreto ley, vía de urgencia. ¿O lo urgente era cumplir un pacto? Esa era la urgencia, cumplir el pacto, el verdadero pacto fiscal, el del expolio al conjunto de catalanes, el expolio a las clases medias, el meter la cartera a los ciudadanos para cumplir un pacto, la «esquerravergencia». ¿Para qué? Para la construcción nacional. Dios sea alabado. (*Remor de veus*.) Ese es el pacto fiscal, ese, el de ustedes dos, para meter la mano en la cartera de los ciudadanos, de las clases medias, para construir *su* transición nacional. Situemos el punto, ¿eh?, de por qué estamos hablando hoy de esto, para que los ciudadanos no se llamen a engaño. Porque es retroactivo, ¿eh?, es retroactivo. Cuando usted planteó con esa alegría los objetivos del déficit, que usted ha superado en un 50 por ciento, estaba contando con un dinero que aprobó el 27 de diciembre de 2012. Sí, y tanto; sí, señor *conseller* fiscal en la sombra.

¿Qué significa este impuesto? Pues, recuperar un impuesto desigual que penaliza el ahorro, un tributo que recae en las clases medias... ¿Quién decía esto? ¿La pérfida Albión de la derecha? No, Zapatero; que yo sepa, ustedes incluso llegaron a apoyarle en alguna votación, ¿verdad? En alguna –en alguna. Pero, bueno, se lo digo al señor Maurici Elena: algo ustedes tendrán que ver en esto; porque alguien decía que este impuesto era desigual, penalizaba el ahorro, recaía en las clases medias. ¿Qué ha pasado, que ha cambiado esto?, ¿o sigue penalizando el ahorro y recayendo en las clases medias? Será lo mismo, ¿no? Y sobre todo cuando ustedes además bajan la base deducible. ¿O es que se han vuelto todos ricos ahora en España? Yo creo que hay más pobres. No sé si ustedes han leído la estadística de hoy, la Encuesta de población activa, ¿eh? Después hablaremos de ella, venga. Y ¿para qué?

¡Ah!, por cierto, esto es un impuesto en vías de extinción en Europa. Pero es que los dinosaurios siguen habitando la Tierra y viven aquí, en Cataluña, en esta parte de la península Ibérica, porque este impuesto va en contra –en contra– de las decisiones que toman el resto de países; Europa relega el impuesto del patrimonio y va en otra dirección. Esto como aquel chiste que decía: «Va un señor conduciendo su coche y escucha en la radio: “Hay un coche que va en contradirección por la autopista.” Y dice: “No, uno, no; todos.”» Ese es el señor Mas-Colell y el *conseller* en la sombra, señor Aragonès. Todos van en dirección contraria al resto de Europa, porque en el resto de países de Europa –de países, ¿eh?, países–: Alemania, no existe; Austria, no existe; Bélgica, no existe; Bulgaria, no existe; Chipre, no existe; Dinamarca, no existe; Eslovaquia, no existe; Eslovenia, no existe; Estonia, no existe; Finlandia, no existe; Grecia, no existe; Holanda, no existe; Hungría, no existe; Irlanda, no existe; Italia, no existe; Letonia, no existe; Lituania, no existe; Luxemburgo, no existe; Malta, no existe; Portugal, no existe; Reino Unido, no existe; República Checa, no existe. Será por algo, ¿no? Pero no, es que aquí somos más listos que el resto de europeos y hemos decidido introducir nuevamente este impuesto, ¿gracias a quién? Al señor Mas-Colell. Muy bien, muchas gracias. ¿Dónde existe? En Francia.

Decía por aquí «Depardieu». Aquí también tenemos Depardieus –después les daré...–, Depardieu *propi*. (*Rialles*.) *Tenim* Depardieus, y no están más allá de los Pirineos, o ahora ya de los Urales; no, no: están aquí, muy cerquita.

Bueno, seguimos. ¿Quién pagará este nuevo impuesto? –y digo «nuevo» porque estaba bonificado. Las clases medias. ¿Las grandes fortunas? ¡Qué va! Las grandes fortunas no pagarán este impuesto, no lo han pagado nunca, porque las grandes fortunas sí que saben, sí que saben cómo no se paga este impuesto. Porque este impuesto solo lo pagan aquellos que no tienen o un buen fiscalista o no saben de geografía. No es un impuesto para geógrafos, de los que saben dónde están las Islas Caimán, las del Canal, Jersey, Delaware... No sé si las islas Montserrat... –que serien molt nostres, aquestes, eh? Los geógrafos no pagan este impuesto, porque los geógrafos, además, los que saben geografía –Andorra, qué cerca tenemos Andorra, «els paradisos catalans»–, estos además tienen buenos fiscalistas y saben cómo no tributar este impuesto, ¿verdad? Sicav, empresas patrimoniales... Los ricos no lloran, los ricos no pagan, generalmente. ¿Quién lo pagará? Las clases medias. Esas son las que pagan este impuesto, y por eso en los países serios este impuesto no existe, menos en los países que no lo son, o las zonas de países que no lo son; en este caso, nuestra hermosa comunidad.

Entonces, aquí ayer hablábamos del derecho a decidir. ¿Aquí qué decidimos?, bueno, ¿qué deciden? –democráticamente, ¿eh? Decidimos subir impuestos: la gasolina más cara, medicamentos más caros, el agua más cara, el IRPF más alto, el ITP más alto, la Coca-Cola más cara... Y todo, ¿para qué? ¿Para tener mejores servicios? Obviamente no; solo hay que cruzar el Ebro –les recomiendo que lo hagan–: más o menos los servicios son los mismos.

¿Por qué tenemos que imponer más impuestos a los ciudadanos, meterles la mano en la cartera? ¿Para qué? Para construir estructuras de estado, las intocables, inamovibles estructuras de estado, que cuestan muy caras pero lucen mucho –pero lucen mucho–, y esas no se tocan. Por lo tanto, este grupo parlamentario que aquí les habla, hasta que ustedes no recorten las estructuras de estado, estas que están creando, recorten las administraciones que ustedes han creado para colocar a sus amigos y dejen de gastar lo que no deben en lo que no tocan, no estamos dispuestos a que sigan metiendo la mano en la cartera de las clases medias de esta comunidad. No estamos dispuestos, y menos en impuestos como este. No estamos dispuestos y votaremos «no» a este trámite.

Hablábamos antes de los patriotas, de las patrias, de los patrimonios. «Patria», «patrimonio», ¿eh? cómo se parece todo. Y aquí hablábamos antes de nuestros propios Depardieus. «Esfuerzo fiscal», decía el señor Aragonès. No, no, ustedes están sometiendo Cataluña a un estrés fiscal, no a un esfuerzo, a un estrés fiscal. Pero, claro, ese estrés fiscal que ha convertido Cataluña en un infierno fiscal tiene algunos que no viven en este infierno fiscal, que viven en el paraíso fiscal. ¿Quiénes son los que viven en el paraíso fiscal?, nos preguntaremos todos, queridos amigos. Vamos a ha-

blar de algunos que, cuando tienen que escoger entre patria y patrimonio, está muy claro lo que escogen. Voy a poner ejemplos.

Señor Josep Pujol, que se empadrona en Madrid, porque es que en Madrid resulta que este impuesto no tiene efecto. Qué cosas, ¿eh? La patria, el patrimonio... «Patria», «patrimonio»: cómo se parecen. Y cuando hay que escoger, qué claro lo tienen algunos, ¿verdad? Porque los que patrimonializan la patria nunca pagan el patrimonio. Qué patriotas, ¿verdad?

Pues como aquí hay algunos ciudadanos que son patriotas y defienden el patrimonio, pero de todos, y no solo de la familia, o de algunas familias, de las familias que saben cómo eludir esos impuestos, que lo hacen y que reconocen que tienen 2 millones en una cuenta y que han aprovechado una amnistía fiscal para regularizarlo –yo no me lo invento: reconocido personalmente por los patrias, los patriotas de la patria y el patrimonio–, decimos «no»; decimos «no» a más impuestos a los de siempre, decimos «no» a que algunos sigan engañando a los ciudadanos.

Porque si quieren ustedes hablar de reformas fiscales, de verdadera progresividad fiscal, la de verdad, la de una reforma fiscal en su conjunto, para que el principio de progresividad fiscal se aplique de verdad, del de verdad, hablamos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta. Si quieren ustedes hablar de un impuesto de las grandes fortunas, que es lo que están haciendo los países serios, hablamos. Recuperar figuras tributarias que al final acaban afectando a los de siempre, les decimos «no». Y sobre todo les decimos «no» porque ese dinero no va a servir para tener mejores servicios, no va a servir para que los ciudadanos vivan mejor; va a servir para que ustedes lo sigan sacrificando en el altar de la construcción nacional, y para eso, apreciados diputados, este partido les dice un rotundo «no».

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bé, un breu context econòmic per ubicar qualsevol mesura fiscal que vagi en la línia d'evitar retallades i que tingui un cert criteri de progressivitat, i per tant afecti qui més té i no afecti qui menys té i qui més malament ho està passant.

No sé si en el fragor de la batalla parlamentària o en el fragor de l'anàlisi de xifres s'obliden a vegades les xifres, es confonen a vegades les xifres macroeconòmiques amb les realitats quotidianes, amb els noms i cognoms de qui està no passant malament aquesta crisi, sinó que no l'està superant, aquesta crisi. Els noms i cognoms són molts. Però, en tot cas, la línia de tren a Sant Vicenç de Calders no s'atura un dia sí i un altre també per casualitat; no són només errors de Renfe,

sinó que segurament són falles del sistema, que utilitzen la via com a estop a la crisi, per poder-ne sortir.

Per tant, quan parlem de xifres macroeconòmiques i quan parlem d'impostos i de veure qui paga i qui no paga la crisi, siguem conscients sobretot que hi ha persones concretes, amb noms i cognoms, no només xifres d'atur, no només xifres de pobresa, que no estan superant aquesta crisi i altres que no només l'estan superant, sinó que estan burlant absolutament totes les lleis mínimes de la solidaritat per contribuir almenys a fer que no sigui una catàstrofe humanitària, aquesta crisi, al nostre país, no a Ghana, no a l'Àfrica, sinó al nostre país, directament.

Perquè, si parlem de patrimoni, voldríem fer també un altre context, abans d'entrar a posicionar-nos sobre aquest decret llei, un altre context, que és que mentre aquest país construïa i els uns fèiem envans i aixecàvem murs de Pladur, hi havia un altre sector –el de les ONG anomenades «bancs i entitats financeres»– que construïen, però construïen cap al fons, cavaven fonaments, els fonaments d'aquesta crisi, que avui en dia són al voltant de 3 milions de pisos buits a l'Estat espanyol, que són els fonaments d'aquesta crisi, on se sustenta bona part del frau bancari, de l'aturada en sec d'aquesta economia.

I això volem pensar que també és patrimoni, volem pensar que també tributa i volem pensar que sobre les cases buides hi ha molt a treballar i hi ha molt a explotar també des del punt de vista de la imposició fiscal al patrimoni i de la contribució de qui més té a sortir de la crisi o almenys a frenar en sec l'hemorràgia que està fent perdre vides directament a la nostra societat.

I anant al més concret, no podem evitar pensar que cada impost que s'aprova és un impost que automàticament té la trampa per poder evadir-lo. I ens sap molt greu viure en un país on els que més tenen defrauden automàticament, la gran majoria, les seves fortunes. I podríem dir noms concrets, com els de la família Carulla, com Sete Gibernau, com tants altres, que defrauden sistemàticament les seves fortunes, que les envien a l'estranger, que no contribueixen solidàriament i que han de començar. I aquesta candidatura, aquest grup parlamentari, s'encarregarà al llarg d'aquesta legislatura de perseguir persona a persona, nom a nom, família a família, qui està defraudant, qui està faltant a la solidaritat deguda amb la seva població, amb aquella que amb el seu treball li està donant la seva riquesa.

De cara a, i entrant en matèria, aquest decret llei, òbviament el trobem substantivament insuficient. No hi donarem el nostre vot favorable. Però no serem qui bloquegi, en tot cas, mesures que van en la bona direcció, insuficient, a petites passes, però que van en la bona direcció.

Per tant, el nostre vot serà d'abstenció.

No acabem d'entendre per què s'augmenta el tipus impositiu al patrimoni de menys de 10 milions d'euros i es manté al de més de 10 milions d'euros, si no és segurament per un temor automàtic o per una constatació automàtica que els patrimonis de més de 10 mili-

ons d'euros directament escapen a la tributació. I, per tant, ens hauria de saber molt greu admetre aquesta realitat.

No hi votarem a favor tampoc perquè bàsicament és un impost que, segurament per les competències limitades o la falta d'ambició d'aquest impost, es manté en la línia d'allò que marca la Constitució espanyola, eh?, en aquella tributació progressiva, però que no qüestiona en absolut les profundes desigualtats d'aquesta societat, sinó que n'assenta les bases perquè es multipliquin, augmentin i cada vegada siguem més desiguals. Aquesta és la base, una base constitucional, és la base que inclou la Constitució espanyola i és a la qual s'adhereix també aquest impost. I, per tant, aquesta modificació dels tipus impositius en l'impost de patrimoni. És a dir, una molt lleugera progressivitat, molt lluny de compensar les desigualtats, i un zero qüestionament de les desigualtats socials basades en la propietat, que permeten que aquesta societat cada dia més sigui una societat desigual.

Per tant, la Candidatura d'Unitat Popular no avalarà completament, no dona el vot favorable a aquesta modificació. Ens agradaria parlar-ne, a més a més, amb més deteniment, també, d'aquesta modificació. Però en tot cas no s'oposarà a mesures que haurien de multiplicar-se en els propers temps, que haurien de tendir a fer-se habituals i a més a més haurien de tendir a superar les deficiències tècniques que tenen, que són prou conegudes, en l'impost de patrimoni, i que segurament és per això que més d'un se'l salta per on vol, i que hauríem de poder perfeccionar perquè, si és impositiu, realment sigui impositiu per a tothom. Perquè si alguna cosa sí que tenim la classe treballadora, les classes populars, és que a nosaltres sí que ens cobren tots els impostos perquè sí que són perfectes tècnicament perquè se'ns cobrin. I, per tant, intentem aplicar la mateixa perfecció tècnica impositiva també a les classes riques o a les classes propietàries com les que marca aquest impost de patrimoni.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé. Molt honorable presidenta, conseller, consellers, consellera, senyores i senyors diputats, hem escoltat amb atenció totes les intervencions que ens han precedit: les dels qui estan allò, molt, molt, molt favorables a aquesta mesura, i les dels qui no ho estan gens.

I els hem de dir que a nosaltres aquesta mesura, el fet de rebaixar el topall de 700 a 500.000 euros per als contribuents a l'impost del patrimoni..., doncs que a nosaltres aquesta és una mesura que no ens entusiasma. Tots som conscients que aquest impost estatal, que és renda per a les comunitats autònomes, ha estat i és controvertit. De fet, ha estat eliminat, bonificat al cent per cent i recuperat pel Govern del PSOE; no existeix en d'altres comunitats autònomes. Però aler-

ta a l'hora de defensar-lo o «denostar-lo», perquè, tal com estan les coses, ningú no pot posar la mà al foc per dir que no hi serà mai més o que no el tornarà a recuperar.

Per què, si no ens entusiasma la mesura? Per què, si és un impost controvertit? Per què, si això és així, el mantenim i proposem augmentar-ne el nombre de contribuents? Això sí, amb un augment lleuger en els patrimonis més petits i amb un augment més gran, d'un 10 per cent, en els patrimonis més importants, els que depassen els 10 milions d'euros.

Doncs, ras i curt, perquè, malgrat l'esforç de contenció pressupostària que ha fet aquest Govern –5,7 milions d'euros cada dia durant dos anys–, malgrat haver exigít el pagament dels deutes que l'Estat té contrets per llei amb Catalunya –la disposició addicional, el Fons de competitivitat, gairebé ja avui 2.000 milions d'euros–, malgrat l'intent d'aconseguir un nou pacte fiscal per a Catalunya –solidari, però just també–, malgrat haver fet ús de l'autonomia fiscal de què disposem per crear nous tributs, malgrat tot això, Catalunya no té prou sobirania per acotar ingressos i despeses i complir amb els requisits de dèficit que imposa la Unió Europea.

Si a tot això hi afegim el bombardeig centralista a iniciatives com la taxa dels dipòsits bancaris o la taxa moderadora d'accés als medicaments, som on som. I som on som obligats a prendre mesures com aquesta, que esperem que siguin reversibles.

Els 90 milions que s'espera recaptar han de servir per complir amb les obligacions que ens imposen l'Estat i la Unió Europea, però també, evidentment, per no haver de retallar-los d'altres despeses en serveis públics.

Per tant, reitero la idea central que fa que Convergència i Unió recolzi el projecte de decret llei en matèria fiscal que afecta l'impost del patrimoni. La mesura és obligada, vist que l'Estat no paga el que deu, vist que l'Estat centrifuga el seu dèficit. Exemples ho són passar d'una quantitat a zero euros en les aportacions per a l'educació de zero a tres anys, donar menys del que pertoca per llei en la Llei de la dependència, donar menys del que pertoca en els contractes als centres especials de treball, donar zero directament en polítiques d'habitatge, donar zero en el contracte programa del transport públic a Barcelona. Per tant, és obligada perquè no es paguen els deutes, perquè es centrifuguen els deutes, perquè no es flexibilitzen les condicions del dèficit que s'imposen a les comunitats autònomes i també perquè l'Estat bombardeja –bombardeja– altres iniciatives orientades a reduir la despesa i augmentar els ingressos.

Per tant, anunciem el vot favorable a aquesta modificació de l'impost del patrimoni, que confiem que serà reversible.

Deia el senyor Lucena, parlava dels inversors de Londres i deia que ell temia, li sorprenia la falta de control que podia tenir Catalunya sobre la seva economia. I, és clar, és difícil que li pugui sorprendre que no tinguem control sobre la nostra pròpia economia i que ahir el seu grup, a l'hora que poguéssim votar si volíem

tenir més control sobre la nostra economia, hi votés en contra. I, en tot cas, celebri que vostès hi votin a favor, perquè té certa lògica, perquè, el Govern del PSOE, aquest va ser un impost que finalment va recuperar.

I també el preocupa que aquest sigui un acord amb Esquerra Republicana. I jo crec que no l'hauria de preocupar. Perquè, de fet, el Partit dels Socialistes sí que hi va governar, amb Esquerra Republicana. Per tant, jo reitero coses que he dit altres vegades: jo a la gent d'Esquerra Republicana no els veig ni banyes ni cua. S'hi pot pactar, s'hi pot parlar, s'arriben a acords, eh?, i no passa absolutament res. Ho dic perquè, per allà al fons, allà a dalt de tot, sempre es treu el mateix tema: «Esquerra Republicana, l'Aragonès...» Escolti, jo els veig normals, eh? (*Rialles.*) Provin d'acostar-s'hi un dia, hi parlen un dia, hi fan un cafè i ja els dic jo que no els passarà re, no? (*Remor de veus.*) Fins i tot, els d'Iniciativa. És que, escolti... (*Rialles.*) Deia el Junqueras: «Fins i tot amb els d'Iniciativa.» Què m'han de dir a mi, que amb Iniciativa m'hi porto molt bé? (*Rialles.*)

No, i el senyor Santi Rodríguez... No s'enganyi –no s'enganyi–, no ens faci passar bou per bèstia grossa. Aquesta no és la factura que paguem perquè hem pactat amb Esquerra Republicana. (*Veus de «No!»*) No! Aquesta és la factura que paguem per culpa seva. (*Remor de veus.*) Bé, seva no, del Govern espanyol, de l'Estat. Si l'Estat complís –si l'Estat complís–, si l'Estat pagués el que deu, no caldria prendre aquestes iniciatives.

I, és clar, aleshores ens vénen amb els cants liberals del que són els augments d'impostos. Però ens ho diuen vostès? Els de l'IVA? Els de la renda? Els dels impostos especials? Els de l'IBI? Com a cants liberals estan bé, però desafinen.

I després ens posen un exemple, que són els números del Gran Capitán, que és: «Escolti, vostè vol més diners? Redueixi subvencions: 1.300 milions d'euros.» Li poso un exemple simplement per desmentir-li aquest argument, perquè no cola, no pot colar. Si reduïm 1.300 milions d'euros en subvencions així ras i curt tot, els mestres de música de les escoles de música i dels conservatoris no cobren. (*Veus de fons.*) Sí que és veritat. No són nòmina delegada; cobren a través de les subvencions que reben els ajuntaments. Almenys fins avui –almenys fins avui. O bé molts treballadors socials d'entitats del tercer sector. Per tant, hem de reformular tot aquest context. Però així, a la brava, venir aquí i dir: «No, escolti, vostès són molt dolents.» Miri, podríem treure 1.300 milions de subvencions i hi hauria gent que es quedaria sense sou i al carrer. Per tant, no tot és tan senzill ni tot és tan fàcil, no?

I el senyor Cañas. Vostè beu aigua, n'ha begut molta abans de començar. Però jo no sé si hi ha una osmosi estranya que fa que vostè converteixi l'aigua en vinagre. (*Rialles.*) Perquè ho veu tot sempre tan malament i tan negatiu... Li ho situo diferent: el Maurici no es diu Elena, es diu Lucena, eh? Ho dic perquè el senyor Elena és un diputat del Partit dels Socialistes i el senyor Lucena n'és un altre.

I li ho reitero: és l'Estat que vostè sacralitza, és aquest Estat que vostè sacralitza, el que ens estressa fiscalment; no és l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

Per tant, nosaltres, esperant que aquesta sigui una mesura reversible, esperant que aquesta sigui una mesura que ajudi a no haver de retallar en d'altres tipus de despeses donarem suport a la proposta que ens presenta el Govern.

Moltes gràcies.

(Pere Aragonès i Garcia, Santi Rodríguez i Serra, Maurici Lucena i Betriu i Jordi Cañas Pérez demanen per parlar.)

La presidenta

A veure, primer el senyor Pere Aragonès, després el senyor Santi Rodríguez, el senyor Lucena i el senyor Cañas. *(Veus de fons.)* D'acord. Trenta segons, per al·lusions, m'imagino.

Pere Aragonès i Garcia

Per al·lusions i contradiccions de diversos grups, sí. Bé. El senyor Lucena deia, amb referència al senyor Junqueras, que havia fet una proposta inèdita a la història de l'economia, que és que un banc central també faci, alhora, de banc d'inversió. El senyor Junqueras té moltes virtuts, però no serà el primer a proposar això ni a fer-ho, perquè el cas de Noruega, doncs, és un banc central que evidentment també gestiona fons d'inversió, i Déu n'hi do el fons de pensions noruec que gestiona.

Per tant, també..., miri, potser, abans de fer algunes asseveracions... I li he de dir que no reconec el PSC. Sembla que li preocupin més els inversors de Londres, de Tòquio o de Nova York que els ciutadans de Catalunya. Hi insisteixo, la seva intervenció, amb tot el respecte, crec que no és la d'un partit socialdemòcrata. Avui, potser, qui representa l'ortodòxia econòmica en aquest Parlament s'asseu en aquests escons. I li he de dir que ens sap molt de greu.

Al Partit Popular i a Ciutadans, que deien que aquest impost afecta la classe mitjana, afecta 65.000 contribuents. Per tant..., o bé, els 65.000 contribuents que tenen més patrimoni. Per tant, o bé la classe mitjana s'ha reduït d'una manera exponencial, molt més del que molts sospitem, o realment vostès fan una dada absolutament fora de lloc. Crec que és més la segona.

El Partit Popular parlava de 1.300 milions d'euros en subvencions; agafen el capítol IV, les subvencions a famílies, a persones i a entitats sense lucre i les volen suprimir; ajuts al lloguer, ajuts a les persones amb dependència...

La presidenta

Senyor Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

...volen suprimir això?

I, respecte a la Candidatura d'Unitat Popular, precisament és el contrari del que vostè comentava, que és l'últim tram, a partir de 10 milions d'euros s'augmenta el tipus del 2,50 al 2,75, un 10 per cent. És un petit ajust.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions, tant del senyor Aragonès com del senyor Falcó.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

No, en primer lloc, al senyor Aragonès. Constatar que veiem com és Esquerra Republicana qui defensa més entusiastament aquest decret llei que ha aprovat el Govern de Convergència i Unió.

Però també dir-li, al senyor Falcó, que no s'equivocui, que Madrid no és qui ofega Catalunya. Madrid és, precisament, aquell lloc on s'empadronen els patriotes catalans que no volen pagar impostos a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Lucena..., el mateix, trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

Sí. No, molt ràpidament. Jo li pregaria al senyor Aragonès que..., jo també parlo, ara parlaré també dels empresaris catalans. No repetim molt això del banc central, que sigui banc d'inversions, que espantarem la gent. Perquè em sembla a mi que ara el progressista és intentar crear activitat econòmica i ocupació. I aquest tipus de declaracions, que espanten els economistes ortodoxos i els que no ho són, doncs, penso que les hauríem de moderar.

Després, sobre el pacte d'Esquerra Republicana amb Convergència i Unió..., jo crec que tots sabem que respecte a l'època del tripartit del president Montilla, doncs, el president Mas, molt comprensiblement, ara està, diguem-ne, una mica més atrapadet. I això jo crec que fa versemblant pensar que la influència de vostès en matèria de política econòmica sigui més gran que a l'època del president Montilla.

I, respecte a les cues i banyes d'Esquerra Republicana, jo he de dir una cosa molt sincerament: el Pere Arago-

nès em cau molt bé... (*rialles*), parla molt bé, i, a més, ahir els deia al senyor Junqueras i a la senyora Rovira que jo sóc família d'un il·lustre membre d'Esquerra Republicana, que era el Víctor Torres; és a dir que estic encantat de parlar amb vostès sempre que vulguin.

Finalment...

La presidenta

Senyor Lucena, acabi.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, acabo molt ràpid.

La presidenta

Contradiccions... –contradiccions–, no he vist jo que en la seva intervenció n'hi haguessin.

Maurici Lucena i Betriu

Al senyor Cañas li volia dir simplement, recordant una frase cèlebre de John Maynard Keynes respecte que el Zapatero feia, nosaltres fem..., el Keynes deia que quan canvien les circumstàncies ell reavaluava la seva posició. I li feia la pregunta: «I vostè no?» Això és el que, en el cas nostre, ha passat.

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Treinta segundos, ¿no? (*Pausa.*) Gracias. Al señor Maurici Lucena, perdón; supongo que inconscientemente quise hacer una síntesis, intentar suturar heridas entre Maurici Lucena y Joan Ignasi Elena con Maurici Elena. (*Rialles.*) Lo siento, no era mi intención, al menos conscientemente, pero le pido disculpas por la equivocación.

En cuanto a lo del agua en vinagre..., yo el agua en vinagre no, yo suelo beber agua porque tengo sed. Lo que sí es que hay algunos que convierten, que tienen la capacidad de hacer el milagro de los panes y los peces, que es tener una empresa valorada en 9 millones y venderla por 44: Europraxis a Indra. Eso sí que es un milagro –eso sí que es un milagro– y de los buenos.

Y respecto al señor Aragonès, las 65.000 personas que lo pagaran en Cataluña son 65.000 que no tienen un buen asesor fiscal y que no saben geografía. No es que solo haya..., es que hay muchísimos. Lo que pasa es que los muchísimos saben domiciliar sus empresas en las islas del canal, se empadronan en Madrid o se van a Andorra...

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Bueno, exacto.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Recordar als diputats i diputades que les al·lusions o les contradiccions han de ser clares, i avui no han estat gaire clares. Després, també recordar-los, ja que estem en l'inici de la legislatura, que el temps marcat és el temps marcat..., i no van acabant quan ja comença la llum vermella. Per tant, seré més exigent a partir d'ara. I els aviso perquè no es molestin, no considerin que no sóc flexible, sinó que el temps és el temps, i és el temps que hem marcat per a tots.

Passem ara a la votació.

D'acord amb l'article 136 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El decret llei ha estat convalidat per 100 vots a favor, 24 en contra i 2 abstencions.

Atès que en les diferents intervencions hagudes en aquest decret llei hi han hagut posicions a favor i en contra que aquest decret llei sigui o no sigui tramitat com a projecte de llei, farem la votació a continuació.

Per tant, els vots a favor són que es tramiti com a projecte de llei i els vots en contra són que no es tramiti.

Comença la votació.

Són 57 vots a favor, 69 en contra. Per tant, aquest decret llei no es tramita com a projecte de llei.

Decret llei

8/2012, del 27 de desembre, de modificació de la Llei 10/2008, del 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (tram. 203-00002/10)

Passem al punt setè de l'ordre del dia, que és del debat i votació sobre la validació o derogació del Decret llei 8/2012, del 27 de desembre, de modificació de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a successions. (*Remor de veus.*)

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia. (*Persisteix la remor de veus.*) Esperis un moment, senyor conseller... Si us plau, senyores diputades, senyors diputats...

(*Pausa.*)

Senyor conseller, endavant.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyors consellers, senyora consellera, senyores dipu-

tades, senyors diputats, m'han de permetre, abans de referir-me a l'estricta punt de l'ordre del dia que avui ens ocupa, manifestar l'honor que suposa per a mi dirigir-me per primera vegada a tots vostès, com a representants que són del poble de Catalunya.

Dit breument això, procedeix a sol·licitar a la cambra la convalidació del Decret llei 8/2012, de 27 de desembre, un decret llei que és de modificació de la disposició transitòria tercera de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions. L'Estatut d'autonomia, a l'article 64.1, reserva la possibilitat que el Govern faci servir la forma del decret llei per dictar una disposició legislativa sempre que una necessitat extraordinària i urgent ho justifiqui. La regulació que presentem, i per a la qual ara demanem la convalidació, es justifica precisament per aquest motiu d'urgència.

L'aprovació del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions, va representar un pas molt important en el camí endegat cap a la completesa del Codi civil de Catalunya.

El llibre quart presenta aspectes innovadors, reconeguts per una bona part de la doctrina i dels operadors jurídics des de la seua aprovació. Amb aquest llibre es van voler actualitzar les institucions de dret successori de gran arrelament en el nostre país, entre les quals hi havia la possibilitat d'atorgar testament davant del rector. L'expansió notarial i l'àmplia xarxa de professionals de la fe pública van fer que el legislador, l'any 2008, es plantegés la supressió d'aquesta institució històrica.

El marc normatiu de la regulació del testament davant de rector estava establert per la disposició transitòria tercera de la Llei 10/2008, de 10 de juliol. La redacció literal de la transitòria era la següent: «Els testaments davant de rector atorgats abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei caduquen, si no es protocol·litzaven, en el termini de quatre anys a partir del moment en què la llei entra en vigor, sempre que el causant hagi mort anteriorment. Si el causant ha mort després de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el termini de quatre anys compta a partir de la seua mort.»

I en el segon apartat l'article afegia: «El Govern ha de dictar les disposicions reglamentàries necessàries per a promoure i facilitar la protocol·lització dels testaments atorgats davant de rector dipositats en els arxius parroquials.» La Llei 10/2008 va entrar en vigor l'1 de gener de 2009. I, per tant, el període per a dur a terme la protocol·lització dels testaments atorgats finalitzava l'1 de gener d'enguany.

A la norma vigent fins llavors, el Codi de successions per causa de mort, es regulava el testament davant de rector, figura que va tenir el seu sentit quan els notaris no estaven estesos per tot el territori català i era més fàcil, sobretot en el món rural, en el món del qual jo provinc, trobar un capellà que no pas trobar un notari. Però, en l'actualitat, la figura del fedatari públic està molt implantada a tot el nostre territori, fet que afavoreix la possibilitat d'acudir a les seues oficines per tal de formalitzar el document en el qual es recullen les darreres voluntats. D'aquesta manera, el legislador, en la tasca de posar al dia les institucions del dret succes-

sori, va considerar que la figura del testament davant de rector havia quedat en desús, i, per tant, es va suprimir, jo crec que lògicament, de l'articulat.

En aquest sentit, i per tal de donar emparament a les conseqüències derivades de substituir el codi del llibre de successions i posar..., en particular respecte als actes de causa de mort atorgats abans de l'entrada en vigor de l'esmentada llei, es va fer la referida disposició transitòria tercera, que el que pretenia era establir un règim transitori que regulava tant les successions obertes amb posterioritat a l'entrada en vigor de la llei com les successions obertes abans però que encara poguessin tenir efectes després.

I, en concret, era el cas dels testaments davant de rector, que establien uns terminis de caducitat si no es protocol·litzaven. Hem de tenir en compte que la protocol·lització dels testaments atorgats davant de rector han tingut una complexitat molt especial. I, per tant, encara a hores d'ara, avui en dia hi ha testaments que no compleixen amb aquest requisit. El venciment imminent del termini final previst per a la protocol·lització d'aquests testaments és el que va obligar a adoptar la mesura d'urgència conduent a ampliar el termini i a facilitar el procediment.

La finalitat perseguida és, per tant, permetre que les autoritats eclesiàstiques obtinguin tots els testaments registrats o, si més no, inventariats per tal de poder-los protocol·litzar i que, si és el cas, puguin produir els efectes volguts per l'atorgant. D'aquesta forma es dona resposta a la impossibilitat, a la pràctica, de protocol·litzar per manca d'una reglamentació adient. La no-protocol·lització en el termini establert en la Llei 10/2008 comportaria que la voluntat del testador es pogués incomplir per una circumstància que el mateix testador no va poder preveure en el moment de l'atorgament, com és la successió del testament a la protocol·lització en un termini de caducitat, el còmput del qual s'inicia a partir de la seua mort.

Per tant, s'ha considerat necessari ampliar en dos anys més el termini per protocol·litzar els testaments atorgats davant de rector que, a hores d'ara, encara no ho hagin estat. Amb l'ampliació del termini esmentat es pretén oferir la possibilitat que aquests testaments puguin desplegar tota la seua eficàcia i produir els efectes per als quals van ser atorgats, i, d'aquesta forma, complir la voluntat del testador.

La problemàtica que podia sorgir per la manca del desplegament reglamentari establert per la llei es fa palesa davant la impossibilitat per part dels fedataris públics d'efectuar els tràmits per a la seva protocol·lització, per manca d'una eina adequada. Aquesta problemàtica, que va aflorar al final dels quatre anys establerts per la llei de la qual abans hem parlat, quan el legislador ja no va poder fer front, dins del termini, als tràmits per a dur a terme el desplegament en qüestió, va fer que ens veiéssim en la necessitat, realment, de decretar aquest decret llei; un decret llei que va possibilitar que el reglament que exigia la norma anterior no fos necessari. I es trenca, per tant, d'aquesta manera, la interpretació estesa entre els fedataris pú-

blics que no era possible portar a terme les protocol·litzacions sense haver desplegat l'esmentat reglament.

En aquest punt voldria destacar que des del Departament de Justícia s'han establert contactes amb el col·legi notarial per tal de trobar la solució més adient per facilitar la protocol·lització d'aquests testaments. Com que el termini finalitzava l'1 de gener del 2013 es va fer necessari utilitzar la fórmula del decret llei per ampliar-lo i, d'aquesta manera, evitar la caducitat dels testaments no protocol·litzats. Així, doncs, l'objectiu de la regulació continguda en el decret llei del qual es proposa la convalidació és garantir l'eficàcia dels testaments atorgats davant de rector abans de l'entrada en vigor de la Llei 10/2008. Hem de tenir en compte que la no-aplicació del termini podria deixar testaments d'aquesta classe com a nuls i, per tant, impedir que produeixin els efectes que els testadors volien quan els van atorgar.

A més, amb la manca d'una resposta normativa urgent el que faríem seria provocar uns efectes contraris als principis rectors en l'àmbit social i jurídic que han d'inspirar l'actuació de qualsevol legislador. També produiríem l'efecte contrari a la voluntat manifestada pel testador en atorgar les seves darreres voluntats, i el principi que ha de regir en aquest cas és el de respectar la voluntat testamentària de qui va atorgar testament davant de rector.

Tot això justifica la procedència i la necessitat d'ampliar el termini per tal de fer possibles les esmentades protocol·litzacions, que consegüentment donaran lloc a la plena eficàcia d'aquest instrument jurídic.

Així, doncs, avui demano el seu vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei pels motius que els acabo d'expressar, per respectar la voluntat testamentària de qui va atorgar testament davant d'un rector d'acord amb els requisits que la llei li va imposar en aquell moment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Bon dia, senyora presidenta. Membres de la Mesa, diputats i diputades, farem la intervenció des de l'escó, donada l'amplitud d'aquest posicionament. Sol·licitem la convalidació bàsicament perquè és un tema tècnic. Com bé ha explicat el conseller de Justícia, hi ha hagut una manca de regularització de la protocol·lització d'aquests testaments, i davant del termini de caducitat, doncs, s'ha optat per aquesta via d'ampliar el termini a sis anys, per poder fer efectives aquestes mesures que el Departament de Justícia, doncs, ha d'articular a curt termini per afavorir que les persones afectades per aquesta situació, que majoritàriament són gent gran i de territori rural, puguin veure efectuat el tràmit de

protocol·lització d'aquells testaments atorgats davant rector en el seu moment.

Efectivament, el Codi civil de Catalunya l'any 2008, en el llibre quart, va ser un avanç important a nivell normatiu o a nivell jurídic, però és cert també que el que no podem és convertir la burocràcia en un obstacle perquè l'eficàcia d'aquesta normativa pugui ser possible.

Per tant, sí que demanem al Departament de Justícia que articuli les mesures a curt termini, que no esgotem el termini de dos anys que ara s'aprova i, per tant, concretament demanem una coordinació molt intensa amb les entitats eclesials i amb els bisbats, per tal que aquests testaments s'identifiquin al més aviat possible, i sobretot garantir el tràmit d'informació als afectats, perquè aquests puguin fer efectiva la seva protocol·lització. Crec que si avancem en aquestes mesures, doncs, el que avui aprovem a curt termini es pot solucionar.

Per tant, en demanem la convalidació sense tràmit de llei.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Molt honorable presidenta, també de l'escó estant. Honorable conseller, comparteixo amb vostè l'honor d'adreçar-me per primer cop a aquesta cambra. Senyors i senyores diputats, intervindrè per expressar el sentit del vot del Grup Socialista amb relació a la convalidació o derogació d'aquest decret llei que modificà en el seu dia la disposició transitòria tercera del llibre quart del Codi civil de Catalunya, en matèria de successions, per ampliar el termini conferit al seu dia per a la protocol·lització dels testaments atorgats davant de rector, des dels quatre anys que es preveien inicialment fins als sis.

Aquesta particular modalitat de testament obert, que ja tenia un caràcter subsidiari en el dret català, va suprimir-se amb l'entrada en vigor de l'esmentat llibre quart, i, per tant, va quedar feliçment superat l'anacronisme que aquesta figura suposava. S'ha pogut constatar, però, en la durada d'aquest primer règim transitori que s'havia previst, de quatre anys, que no havia estat suficient, el temps, per diverses raons que ha exposat el mateix conseller, perquè es produís efectivament la protocol·lització d'un nombre significatiu –o de tots, com hauria de ser l'objectiu– dels testaments atorgats d'aquesta manera.

Atès que el Grup Socialista entén que l'ampliació del termini respon a l'interès per respectar la voluntat testamentària dels causants, i també protegir l'interès que puguin tenir les persones amb drets derivats dels causants o futurs causants, entenem que, per tant, aquesta ampliació del termini i, per tant, l'ampliació del règim transitori actuen també en interès dels principis que en

el tràfic jurídic en una matèria tan sensible com és la successòria han de primar.

I, per tant, reclamant també aquesta intensitat en la coordinació i en la informació i que no sigui necessari produir noves ampliacions d'aquest termini, el Grup Socialista votarà favorablement a la convalidació d'aquest decret llei.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señores y señoras diputados, el testamento ante párroco es una especialidad civil foral catalana ya regulada en la Real provisión de 29 de noviembre de 1936, recogida en la Compilación de derecho foral civil de Cataluña de julio de 1960 y que se mantuvo en el Código de sucesiones por causa de muerte de 1991. Su razón de ser radica en facilitar una forma testamentaria pública –y este matiz es importante– a los vecinos de localidades alejadas de alguna notaría o sin notaría demarcada y que no querían o no podían utilizar la forma testamentaria estrictamente privada, es decir, la forma hológrafa, escrita de su puño y letra por el propio testador, sin intervención de un funcionario público. Evidentemente, para proceder a la ejecución de testamento una vez fallecido el testador, es necesario expedir una copia del mismo, que debe estar protocolizada notarialmente, pero se permitía que hasta ese momento el testamento se custodiara en el archivo parroquial.

Cuando se abordó la elaboración del libro cuarto del Código civil foral de Cataluña, esta especialidad foral había caído ya en desuso, en parte por el desarrollo y mejora de las comunicaciones, así como –nos lo ha explicado el *conseller*– por la capilaridad de la red de notarías existente. Por ello el libro cuarto, en vigor desde enero de 2009, prescindió del testamento ante párroco, ordenando además la caducidad de los que no se protocolizaran notarialmente en un plazo de cuatro años, contando desde la entrada en vigor del libro cuarto si el testador ya había fallecido, o desde la fecha de su defunción si el fallecimiento era posterior. También se ordenó al Gobierno de la Generalitat, en la disposición transitoria tercera de la ley, que dictara las disposiciones reglamentarias necesarias para promover y facilitar la protocolización de estos testamentos.

Ha transcurrido el plazo de cuatro años previsto en esta disposición transitoria tercera, y el Gobierno no ha aprobado las disposiciones que deberían haber facilitado y promovido la protocolización de todos los testamentos ante párroco que existían en los archivos parroquiales. Esto es responsabilidad del Gobierno socialista, que gobernó hasta 2010, pero también es responsabilidad del anterior Gobierno, de Convergència i Unió, que tuvo dos años para dictar estas disposiciones y no lo hizo. Parece ser, por tanto, que no se

ha producido la protocolización ordenada de todos los testamentos ante párroco. Algunos siguen custodiados en las parroquias, y este mes de enero habrían caducado, es decir, habrían quedado sin validez, según se dispuso en el libro cuarto.

Por este motivo el Govern se ha visto obligado a dictar con carácter urgente y extraordinario el Decreto ley 8/2012, de 27 de diciembre. Pero este decreto supone una mera prórroga del plazo de protocolización primitivo de cuatro años, que se aumenta a seis, suprimiéndose, eso sí, la obligación del Govern de dictar disposiciones que faciliten y promuevan la protocolización. Es evidente que el sistema de plazos y penalización por caducidad de la disposición transitoria tercera, que supuestamente pretendía incentivar la protocolización, no ha funcionado bien. Tampoco era el único sistema posible, ni tampoco, como hemos visto, el más adecuado. La prueba es el propio decreto ley que hoy debatimos y su tramitación con carácter urgente y extraordinario.

La consecuencia evidente del sistema penalizador previsto en el libro cuarto, así como de la inacción de los dos últimos gobiernos de la Generalitat en este ámbito, es que se ha puesto en peligro la validez de testamentos que en su día fueron otorgados con todos sus requisitos legales y que no estaban sujetos a caducidad de ningún tipo cuando se otorgaron. Se ha impuesto una penalización que era imposible de prever o de tener en cuenta por el testador cuando realizó su testamento, consiguiendo, la nueva ley, un perverso efecto retroactivo de invalidar actos que se realizaron de acuerdo con la ley, poniendo además en peligro la voluntad testamentaria que este misma ley debería proteger.

Como vemos, las consecuencias de este sistema han sido problemáticas para el Gobierno, pero también injustas para los ciudadanos. Ahora se pretende mantener el mismo sistema, con un mero incremento de plazo para su protocolización, y sin que se prevea ni disponga acción por parte del Gobierno para facilitar la protocolización pendiente.

En el Grupo Popular entendemos que quizá lo más respetuoso con la voluntad de los testadores sería no someter a caducidad estos testamentos, facilitar desde el Gobierno su protocolización y no imponer un plazo para ello, sino tan solo la obligación de protocolizar sin sanción de caducidad, que podría ser injusta y que genera un problema innecesario al ciudadano y al Gobierno de la Generalitat.

Existe otro argumento, quizá más de tipo jurídico, que justificaría la no caducidad del testamento ante párroco, y es que a diferencia del testamento hológrafo, que sí tiene un plazo legal de validez, el testamento ante párroco tiene la consideración de documento público, constando su existencia con fecha cierta en el Registro de actos de última voluntad, como sucede con los testamentos otorgados ante notario. Por consiguiente, la seguridad jurídica queda garantizada.

Por tanto, nos vemos obligados a votar a favor de la convalidación de este Decreto ley 8/2012, de 27 de diciembre, de modificación de la Ley 10/2008, del li-

bro cuarto del Código civil catalán, pues lo contrario sería generar un problema y un perjuicio mayor, por la injusticia que supone que este mes caduquen los testamentos ante párroco que no hayan sido protocolizados.

Sin embargo, entendiendo, como hemos expuesto, que el sistema sigue siendo defectuoso y mejorable, solicitamos la tramitación de este decreto como proyecto de ley, de manera que podamos introducir enmiendas y demos entre todos una solución más justa, completa y definitiva a la protocolización de los testamentos que siguen custodiados en los archivos de las parroquias catalanas.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, honorable presidenta. També des de l'escó, per anunciar que des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa estem d'acord amb la ratificació del decret, però també fer algunes consideracions que tant la intervenció de l'honorable conseller, al qual felicito per la seva primera intervenció, com sobretot la de la senyora Garcia Cuevas ens susciten.

Primer volem deixar clar –i alguns dels que estem en aquesta sala varem ser ponents del llibre quart, entre ells la molt honorable presidenta– que el tema del testament davant de notari no és només una qüestió estrictament tècnica, que s'ha estès al notariat. És una qüestió de llibertat religiosa, és una qüestió que aquest país, des que es va recuperar la democràcia, va separar l'Església de l'Estat, i no tenia cap sentit que continués en vigor una institució en què una confessió religiosa, tant respectable com totes i, a més, d'àmplia tradició al nostre país, continués realitzant funcions de tipus públic com és donar fe. Per tant, no amaguem aquest tema.

Ho dic perquè, a més, va ser objecte de debat a la ponència. I no va ser pacífica, la supressió del testament davant de rector. No ho sé..., no m'atreveixo ara a recordar-ho, però em sembla que sí, que la molt honorable presidenta no em desmentirà, no sé si Convergència i Unió va arribar a presentar una esmena demanant que es mantingués, malgrat... –m'ho confirma–, malgrat el consens que vam fer al voltant del llibre quart, ho va suprimir. Ho dic perquè això és substantiu especialment escoltant la senyora Garcia Cuevas, que realment m'ha posat una mica neguitós respecte a si hem de tornar enrere d'aquesta qüestió, i l'hi diré per què –l'hi diré per què–, l'he entesa –l'hi diré per què.

Per tant, primer, hi han molts notaris. Tothom sap llegir i escriure, avui en dia, per tant, ja no hi ha..., hi ha la possibilitat de fer, fins i tot, testaments hològrafs. Nosaltres, des del nostre grup, varem insistir molt que

també tinguéssim en compte els nous mitjans electrònics i l'existència propera d'un registre central electrònic d'últimes voluntats perquè la gent pogués realitzar això. I, per tant, varem superar aquesta figura.

Però, escoltant a l'honorable conseller, m'han quedat dubtes, que ja li he dit que es traduiran en una pregunta en comissió. Vostè s'ha referit a les dificultats, i també ho diu a l'exposició de motius, no concreta, quins han estat aquests problemes. Però vostè ha fet dues referències. Si hagués sigut l'anterior consellera li hauria dit: «Com és que no ens ho va explicar durant els dos anys del seu mandat?» Vostè s'ha referit, per una part, a les dificultats –o m'ho ha semblat entendre– que l'Església recopili aquests testaments estesos pels arxius parroquials de tot Catalunya, i especialment de la Catalunya rural; però, per una altra part, també s'ha referit a problemes amb els notaris respecte a la interpretació de com s'havia de fer això.

Per tant, creiem que això és substantiu i té a veure amb el que plantejava la senyora Garcia Cuevas: no s'arregla donant perpetuïtat o deixant que això continuï sempre així. La gent avui està informada i la gent avui sap que el que s'ha de fer és fer un testament obert o un testament tancat o un testament hològraf.

Segona, perquè, a més, creiem que això s'ha de resoldre ja? I ho vull dir, perquè potser hauríem de llegir a Ruyra o a Àngel Guimerà per saber què passava a la Catalunya rural amb el paper dels rectors i amb les històries testamentàries. Valdria la pena referir-se a què va representar això, els problemes i els embolics que representava que, a l'hora de donar l'extremunció, algú se'n recordava de fer el testament molt ràpidament davant del mateix rector o acompanyat de determinats familiars. No..., en fi, no faré un llibre d'en Ruyra, ni tornaré a escriure el Manelic, però sí que, en tot cas, crec que és important deixar en aquesta cambra constància que això correspon a una etapa històrica del nostre país que ha estat superada i que seria molt important saber si l'Església catòlica està fent la col·laboració que cal perquè aquests protocols surtin, per saber com els té guardats, perquè també ens portaríem les mans al cap si anéssim a determinats arxius parroquials i veiéssim com estan els protocols dels rectors. És cert que vostè ho ha dit, no?, abans hi havia més rectors que notaris i avui evidentment trobarem més notaris que rectors, i d'advocats ja ni en parlem.

Per tant, és important tractar aquest tema amb tota la cordialitat, però amb la importància que té, perquè afecta una part molt important del nostre país, perquè té un valor pedagògic; però, sobretot, nosaltres ens oposem a la tramitació d'aquest tema en via legislativa perquè creiem que el terme de caducitat és correcte. S'ha d'estimular que aquesta figura desaparegui, i al fet que la gent, si va fer aquest testament davant de rector, té temps suficient en dos anys més per protocolitzar-lo. Sempre que vostè ens expliqui en comissió, si és que tenim problemes amb l'Església què s'ha de fer amb l'Església perquè això surti o si és que tenim problemes amb els notaris.

Esperem que no n'hi hagi en cap de les dues parts, però reivindicuem també que encara que això sembla un debat banal i una cosa molt anecdòtica, en la història de Catalunya moltes fortunes i molts patrimonis han passat per aquesta figura amb polèmiques corresponents –no sé si s'han traduït en alguna obra de teatre o en alguna novella, però indubtablement no era una figura desitjable.

Gràcies, molt honorable presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller, consellers, consellera*, diputadas y diputados, se solicita que, por parte de este Parlamento, se prorrogue el plazo de caducidad de dos años para la protocolización de los testamentos otorgados ante párroco. Y ¿por qué? ¿Por qué se pide esto y el 27 de diciembre, nada menos? Pues porque resulta, y lo ha explicado el *conseller* y ha quedado muy claro, que no hemos tenido tiempo en la *conselleria* de Justicia de redactar el oportuno reglamento previsto en el mismo Código civil al respecto de la protocolización de aquellos testamentos otorgados ante los párrocos.

Yo no sé si es que..., si lo han tenido que advertir desde Esquerra, como se desprende de la intervención de la portavoz de Esquerra, la señora Calvet, pero lo que evidencia es que, por parte de este Gobierno ha habido una inacción, una incompetencia, una irresponsabilidad, y yo diría una negligencia, de un gobierno que no atiende a las responsabilidades respecto de los ciudadanos. Por responsabilidad, por respeto, por solidaridad con los ciudadanos, anunciamos el voto afirmativo de Ciutadans a la convalidación de este decreto.

De todas maneras, *conseller*, de su exposición, yo también creo, como ha insistido el portavoz Milà, que no ha quedado claro qué van a hacer, si verdaderamente van a hacer este reglamento que está previsto, o se van a ir a hablar con los notarios, a ver cómo arreglamos este malentendido. No ha quedado claro. Desde luego, aquí lo que se prorroga es en dos años. Supongo que harán un reglamento. Vayan haciéndolo, no vaya a ser que no se pongan de acuerdo con los notarios, y ya hemos perdido cuatro años.

Por tanto..., bueno, nuestro voto afirmativo, pero crítico, y por responsabilidad hacia todos los ciudadanos que se pueden ver perjudicados, daremos apoyo a la convalidación de este decreto.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Només per afegir que la Candidatura d'Unitat Popular no es pronunciarà sobre una figura que entenem desfada en el temps, però, en tot cas, que forma part d'un debat de reforma del Codi civil actualment vigent, en la qual la CUP no hi va prendre part. I no aprofitarem, en tot cas, la demanda de pròrroga per pronunciar-nos sobre aquesta figura.

En tot cas, coincidim amb Salvador Milà que no ens ha quedat clara exactament les entranyes de la complexitat que s'hi ha trobat, no?, que fos planificat fa quatre anys fer tota aquesta protocol·larització dels testaments davant de rector, i en quatre anys no s'hagués pogut planificar correctament perquè s'acabés a temps, i ara se'n sol·liciten dos més, no sabem exactament amb quin càlcul de tasques, diguéssim, solucionables en dos anys o amb quin calendari per davant.

Per tant, també, a la comissió esperarem les explicacions més detallades.; però, en tot cas, no ens pronunciem sobre la figura, i entenem..., bé, entenem..., diguéssim que donem llum verda a la pròrroga per a aquests treballs.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Per seguir, en primer lloc..., felicitar el conseller en la seva primera intervenció, i a tots els diputats que també s'han estrenat en aquesta ocasió, encara que siga amb un tema d'arrels funeràries, però que estem intentant donar-li una mica d'aire a l'hora de tenir i mantenir la seva vigència perquè pugui ser eficaç.

Agafem-nos, doncs, a allò positiu, ja que és un tràmit necessari que tots haurem de fer, que és el de passar a millor vida, i no compliquem la vida als que queden amb formalismes, amb burocràcies, amb terminis; i, des d'aquest Parlament, simplifiquem la vida als ciutadans, i no ens emboliquem, tampoc, amb falsos discursos ni amb demagògies, per ficar traves a l'acció del Govern.

Així, agraeixo que tots els grups donin, si ho he entès bé, suport a la petició que planteja el Govern de Convergència i Unió, que és la de validar aquest decret llei, perquè aniran en aquesta línia. Lamento que s'utilitze un cop més que el Pisuerga passa per Valladolid per fer discursos anticlericals o per fer qüestionaments de les voluntats d'on anaven a parar els patrimonis de la gent que testava davant de rector.

Està clar que Convergència i Unió va presentar una esmena per la pervivència, quan es va tramitar el llibre quart del Codi d'aquest tipus de testament, perquè aquest és un testament que, malgrat que té una arrel històrica, tenia un ús, com ho prova que de l'any 1972 al 1986 se'n van atorgar 3.821, que no és una tonteria en un país on no tothom atorga testament, sinó que s'han d'obrir moltes vegades les successions intestades perquè no s'ha procedit a la formalització.

Per tant, aquí no es tracta d'un tema contra l'Església o a favor de l'Església, sinó de donar eficàcia a la voluntat dels catalans, visquin a on visquin, de facilitar-los la vida en aquells llocs on no hi havia notari i preferien anar al rector, perquè utilitzar i admetre aquests arguments seria el mateix que, a dia avui, que no hi han rectors, per desgràcia, per molts en moltes parròquies, dir que en les direccions dels establiments geriàtrics estan aprofitant la seva situació privilegiada perquè testin a favor d'ells. Oi que això no és correcte? Doncs, des de Convergència i Unió considerem que tampoc és correcte acceptar crítiques contràries.

Pel que fa a la manifestació del Partit Popular, que estem parlant del dret foral de Catalunya, això ja ho hem sentit moltes vegades en plenari i en comissió. Aquest és un tema que està molt superat ja per la doctrina; és un tema no polític, només, sinó també científic. El dret civil català és el dret civil comú dels catalans. No respon a un privilegi ni a un fur. I això està reconegut en el Tribunal Constitucional. Per tant, els agrairia molt que quan es refereixin al dret civil català ho facin amb respecte al que li correspon a la seva vàlua científica, que és un dret especial, que tenim competències exclusives des de la Generalitat de Catalunya per desenvolupar-lo, i, per tant, no és un dret residual, perquè, si no, estaríem fent *una vuelta al pasado*.

Si el que volen és donar validesa a la voluntat dels testadors, perquè és un acte d'estricta justícia, ja que si ells haguessin sabut que el seu testament anava a ser vist i sotmès forçosament a pròrrogues i a terminis per validar-lo, estaríem atemptant greument contra la llei de la successió, que és la voluntat del causant.

Per tant, des del Parlament i des del Govern hem de tirar cap endavant amb aquesta validació, sense posar-li més traves, facilitant que els testaments que estan perfectament registrats i que ascendeixen al nombre que els he dit, puguin ser protocolitzats.

Respecte a problemes amb notaris i amb l'Església, cap. El conseller ha explicat molt bé, per al qui ho hagi volgut entendre, que hi han hagut converses amb el col·legi notarial. Perquè el col·legi notarial, que té una xarxa prou estesa i que està dotat de prou bons professionals, pugui facilitar aquesta tramitació a tot el territori. Per tant, d'això no han de patir. El Govern, com ha fet fins ara, continuarà fent-ho, simplificarà la vida als ciutadans, donant compliment a les lleis que han sortit d'aquest Parlament, de simplificació normativa. I això és el que farà.

El testament davant de rector..., vetllarà, aquest grup parlamentari, i estem segurs que amb la col·laboració del Govern, perquè pugui tenir l'eficàcia que se li va reconèixer en el llibre quart, i que es reconeix també avui amb aquest decret llei.

Gràcies.

(*Salvador Milà i Solsona i María José García Cuevas demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà i senyora García Cuevas, dues al·lusions clares..., però tenen trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

I contradicció. Primer, no és anar contra l'Església fer que l'Església sigui el que ella vol ser, que és una institució religiosa i no una institució civil, com va ser durant molts centenars d'anys. I aquí no és atacar l'Església, és ajudar-la que faci la seva funció.

Segona –segona qüestió–: jo no m'he referit a altra cosa que el que són antecedents històrics prou coneguts. Sí que em vull autorectificar: m'he referit a Manelic i a Àngel Guimerà, em referia naturalment a *Terra baixa*, eh? Només he referit aquesta situació.

I vostè ha posat un bon exemple: s'ha referit al tema dels centres geriàtrics. Li vull recordar que també en el llibre quart del Codi civil hi ha una prevenció específica que prohibeix que puguin haver-hi deixes testamentàries precisament a favor dels titulars d'aquelles... És a dir que aquesta discussió històricament hi ha sigut. Vostè coneix la Catalunya rural. Aquí hi han molts diputats que són d'aquests territoris, i reconeixem això. No és culpabilitzar a ningú...

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

...simplement dir que la història ha evolucionat i que anem a un país més avançat.

Gràcies.

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Sí, bueno, por alusiones directas y contradicciones. Bueno, a la señora Elena Ribera, decirle solamente que la terminología Código civil foral catalán no es, en absoluto, incorrecta ni en términos jurídicos, ni lingüísticos, ni semánticos, ni en cualquier base de datos o en cualquier librería que se vaya a buscar; pues, la legislación catalana aprobada en este Parlamento en el ámbito civil, pues se refieren a ella como «legislación civil foral catalana».

Al señor Milà, dos cuestiones. Primero, yo lamento que no haya entendido mi intervención, pero en ningún momento, desde el Grupo Popular, hemos pedido resucitar una figura foral que ya está en desuso, que es el testamento ante rector; en ningún momento lo hemos pedido. Lo que hemos solicitado es que se elimine su caducidad por las razones que he expuesto ampliamente, y en las que además todos los portavoces han estado de acuerdo, con lo cual no entendería cómo no apoyan la tramitación como proyecto de ley.

Y finalmente, también, señor Milà, las críticas que usted ha hecho a la Iglesia en cuanto a la custodia que se puede haber llevado a cabo de estos testamentos en las parroquias, quizás si usted hubiera tenido la oportunidad de conocer este tema más de cerca y en vivo y en directo, pues, se hubiera sorprendido del nivel de conservación y de custodia, que tienen testamentos de los años veinte, que se otorgaron en parroquias catalanas muy pequeñas, con muy pocos medios, pero con qué cuidado se ha llevado esto a cabo, por la responsabilidad que la Iglesia sabe que tiene en este ámbito, que es muy importante para todos, como usted sabe.

Gracias.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà, ja s'han acabat les al·lusions. Passem a la votació.

Votarem en primer lloc la convalidació del decret llei.

Comença la votació.

Ha estat convalidat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que hi ha hagut alguna manifestació en el sentit que aquest decret llei es tramiti com a projecte de llei passem a la votació de si es vol tramitar com a projecte de llei o no.

Comença la votació.

Hi ha 16 vots a favor, 108 en contra i 2 abstencions. Per tant, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Acabada la sessió, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i quatre minuts.

